Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1739/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz eljárás tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Győri Törvényszék 12.K.700.066/2026/13. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. A személyesen eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz a Győri Törvényszék 12.K.700.066/2026/13. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt.

[2] Kérelmét az indítványozó az Alaptörvény VI. cikk (3) bekezdésének, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseinek sérelmére alapította.

[3] 2. Az Alkotmánybíróság rendelkezésére álló iratok alapján az alkotmányjogi panasz benyújtásának alapjául szolgáló előzményi ügy és a panasz lényege az alábbiak szerint foglalható össze.

[4] 2.1. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának alapjául szolgáló későbbi közigazgatási perben felperes indítványozót 2025. szeptember 4. napján a 82-es számú főúton, Veszprémvarsány belterületén közúti ellenőrzés alá vonták. Az alperesi hatóság az ellenőrzés megállapításait jegyzőkönyvbe foglalta, az indítványozó állampolgárságánál „Magyarország” került feltüntetésre. Az indítványozó a helyszínen vitatta az állampolgárság fennállását. Az alperesi hatóság határozatával az indítványozót 130 000 forint közigazgatási bírság megfizetésére kötelezte, figyelemmel arra, hogy az indítványozó az ellenőrzés megállapításai szerint megsértette a díj ellenében végzett közúti árutovábbítási, a saját számlás áruszállítási, valamint az autóbusszal díj ellenében végzett személyszállítási és a saját számlás személyszállítási tevékenységről, továbbá az ezekkel összefüggő jogszabályok módosításáról szóló 261/2011. (XII. 7.) Korm. rendeletben (a továbbiakban: Korm.

rendelet) foglalt előírásokat. A határozat részletes jogorvoslati tájékoztatást tartalmazott, az indítványozó azonban azzal szemben jogorvoslattal nem élt. Figyelemmel arra, hogy a felperes a bírósághatározatban foglalt fizetési kötelezettségét a 30 napos határidőn belül önként nem teljesítette az eljáró hatóság elrendelte annak végrehajtását. A később az indítványozó által a bíróságtól felülvizsgálni kért elrendelő végzésben az alperesi hatóság a foganatosítás érdekében az állami adó- és vámhatóság megkereséséről rendelkezett. Indokolásában rögzítette, hogy mivel az indítványozó a törvényi határidőn belül sem jogorvoslattal nem élt a bírósághatározattal szemben, sem pedig annak összegét nem fizette meg, az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (továbbiakban: Ákr.) 132–133. §-ainak rendelkezései alapján a végrehajtás elrendelésének van helye; ennek érdekében pedig a hatóságnak az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló 2017. évi CLIII. törvény 122. § (1) bekezdése alapján az állami adó- és vámhatóságot kell megkeresnie. Ezen felül tételesen felsorolta a végzés alapjául szolgáló további Ákr. rendelkezéseket; a jogorvoslatról való tájékoztatás keretében pedig szintén hivatkozta az Ákr., valamint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) vonatkozó rendelkezéseit is, továbbá a hatóságnak a közúti közlekedési igazgatási feladatokkal összefüggő hatáskörét megalapozó más, törvényi és kormányrendeleti szabályokat is.

[5] 2.2. A törvényes határidőn belül az indítványozó keresetlevelet terjesztett elő a végrehajtást elrendelő végzéssel szemben, melyben annak megállapítását kérte, hogy az alperes hatóság jogsértően járt el. Kérte a végrehajtási intézkedés hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését.

[6] Indítványozó előadta, hogy ügyében – a bírósághatározat kézbesítését követően, de még a végrehajtási döntést megelőzően – „értesítést" nyújtott be az eljáró hatósághoz, melyben a nyilvántartásban szereplő állampolgársági adat pontosságát a közúti ellenőrzés során előadottakhoz hasonlóan, írásban is vitatta. Ebben a dokumentumban hivatkozott a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlament és tanács rendelet (a továbbiakban: GDPR rendelet) 18. cikkére. Álláspontja szerint beadványával gyakorolta a hivatkozott rendelkezésekben írt adatkezelési korlátozást; az általa ilyen módon vitássá tett adat pedig ezért joghatás kiváltására nem alkalmas. Sérelmezte, hogy az alperes ennek ellenére a bírósághatározat végrehajtását rendelte el annak vizsgálata nélkül, hogy fennáll-e az ügyben a GDPR rendelet 18. cikke szerinti adatkezelési korlátozás. Az indítványozó álláspontja szerint a keresettel támadott döntés a folyamatban lévő adatvédelmi jogvita tárgyát képező adat „joghatás-kiváltó" felhasználásán alapult, ezért ügyében eljárási akadály állt fenn. Hivatkozott továbbá a GDPR rendelet 5. cikk (1) *a)* és *d)* pontjainak megsértésére is. Mindezekre tekintettel

keresetlevelében kérte a bíróságtól azt is, hogy „tiltsa meg a vitatott adat további joghatást-kiváltó felhasználását."

[7] Az alperesi hatóság a védiratában a kereset elutasítását kérve rámutatott, hogy egyrészt az indítványozó előadásai az állítás szintjén maradtak, azokat sem tényekkel sem dokumentumokkal nem támasztotta alá. Másrészt hivatkozott arra is, hogy az indítványozó által ténylegesen is becsatolt dokumentumok, illetve az általa előadott állítások a keresettel támadott döntés jogszerűségének vizsgálata során – tekintettel arra is, hogy az állampolgárság megjelölése sem a bírság-, sem pedig a végrehajtási határozatban nem szerepel; továbbá a Korm. rendelet alkalmazása során egyébként sem az állampolgárságnak, hanem a Magyarország területén történő járművezetésnek van jelentősége – irrelevánsak.

[8] Az eljáró bíróság az alkotmányjogi panasszal később megtámadott ítéletében rögzítette, hogy az indítványozó a közigazgatási bírságot megállapító határozattal szemben jogorvoslattal nem élt; annak összegét pedig a teljesítési határidőn belül nem fizette meg. A GDPR rendelet sérelmére való indítványozói hivatkozások vonatkozásában pedig maga is megállapította, hogy az azokban érintett adatot (az indítványozó állampolgársága) sem a bírsághatározat, sem az annak végrehajtását elrendelő végzés nem tartalmazza; ezért az alperesi hatóság, mint adatkezelő sem sértette meg a keresettel támadott döntésével a GDPR rendeletben a személyes adatok kezelése kapcsán rögzített elveket. Mindezekre tekintettel megállapította, hogy a per tárgya szerinti közigazgatási tevékenység (az indítványozó által jogorvoslattal nem vitatott bírsághatározat végrehajtásának a nemfizetés okán történő elrendelése és az adóhatóság megkeresése iránti intézkedés) jogsértést nem valósított meg, ezért a keresetet a Kp. 88. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján elutasította.

[9] 2.3. Az indítványozó a sérelmesnek tartott bírósági döntés alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése érdekében alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybírósághoz. A hiánypótlási felhívásra határidőben kiegészített beadványában rögzített álláspontja szerint az eljáró bíróság a keresetét elutasító döntését úgy hozta meg, hogy az általa vitatott személyes adattal és annak hatóság általi kezelésével kapcsolatos érveit egyáltalán nem vizsgálta meg; azok mellőzésének indokairól pedig a támadott ítélete indokolásában – szerinte – nem adott megfelelően számot. A bíróság álláspontja szerint „[a] személyesadat-kezelés hiányát, illetve irrelevanciáját a két döntés szövegében való megjelenés hiányából vezeti le, a két kérdés közötti jogi és logikai kapcsolat indokolása nélkül.”. Ezáltal véleménye szerint sérült a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részjogosítványát képező indokolt bírói döntéshez való, vagyis az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített joga; a személyes adatok védelméhez való, a VI. cikk (3) bekezdésében rögzített joga; továbbá – másodlagosan, az előbbi vélt alapjogi sérelméhez kapcsolódóan, mintegy annak következményeként – a jogorvoslathoz való, a XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített joga is.

[10] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Abtv. 27. §-a alapján folytatott eljárásában mindenekelőtt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának formai és tartalmi feltételeit vizsgálja. Ennek során megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság formai feltételeinek [Abtv. 27. § (1) bekezdés, 30. § (1) bekezdés, valamint 52. § (1b) bekezdés *a)–f)* pont] az alábbiak szerint – az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése tekintetében csak megszorításokkal – megfelel.

[11] 3.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése értelmében az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti [*a)* pont], továbbá a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva [*b)* pont].

[12] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó, mint az alkotmányjogi panaszra okot adó per felperese, jogosultnak és érintettnek is tekinthető, a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette; alkotmányjogi panaszát az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőn belül nyújtotta be.

[13] Az indítvány megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 27. §-a]; a támadott bírói döntést; az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [VI. cikk (3) bekezdés, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés]; tartalmaz alkotmányjogilag is értékelhető indokolást; továbbá kifejezett kérelmet fogalmaz meg a támadott bírói döntés alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)–f)* pont].

[14] Az Alkotmánybíróság az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikkének általa sérülni vélt (1) és (7) bekezdéseiben rögzített jogok kapcsán előadott érvelésével összefüggésben azt állapította meg, hogy a beadvány alapvetően a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog vonatkozásában tartalmaz okfejtést. A XXVIII. cikk (7) bekezdésével kapcsolatos állápontjának lényege, hogy mivel az általa ténylegesen is igénybe vett jogorvoslat során a bíróság (szerinte az indokolási kötelezettségének megsértése mellett) az érvelésének egyik, általa lényegesnek tartott elemét nem vizsgálta, ezen jogorvoslat során „[a]z alapjogi kifogás tárgya nem vált ténylegesen felülvizsgálhatóvá”. A jogorvoslathoz való joga sérelmét az indítványozó valójában kizárólag a XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben (megfogalmazása szerint „másodlagosan”) – a bíróság eljárásának az indítványozó szerint a tisztességes eljáráshoz való jogát sértő tartalma okán, annak következményeként – állítja. Arra nézve önállóan is értékelhető, érdemi indokolást sem adott elő. Mindezekre tekintettel a megjelölt alapjogok [tisztességes bírósági eljáráshoz és jogorvoslathoz való jog] esetleges sérelme tekintetében az Alkotmánybíróság is egységesen, a XXVIII. cikk (1) bekezdésének állított sérelme vonatkozásában folytatta le az eljárását.

[15] 3.2. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel a befogadhatóság (vagylagos) tartalmi feltételeivel összefüggésben az indítvánnyal kapcsolatban a következőket állapította meg.

[16] 3.2.1. Az Abtv. említett rendelkezésében írt alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést illetően az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az indítvány alapján elméletileg vizsgálható alaptörvényi rendelkezések – az Alaptörvény VI. cikk (3) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése – tartalmát érintően. A jelen alkotmányjogi panasz mindezekhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.

[17] 3.2.2. A másik tartalmi – a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre vonatkozó – feltételt érintően az Alkotmánybíróság a következőkre mutat rá. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {erről lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja, ugyanakkor – hatáskör hiányában – nem bocsátkozik szakjogi kérdések ismételt felülbírálatába.

[18] Az Alkotmánybíróság a jelen ügy kapcsán megállapította, hogy az indítványozó nem ért egyet az ügyében eljáró bíróság által a GDPR rendelet esetleges sérelmének az ügyében fennálló relevanciája tekintetében tett megállapításával. Ezzel összefüggésben a panasza indokolásának V. és VI. pontjaiban [különösen ezek 40–46., és 50–54. alpontjaiban] részletesen kifejti, hogy álláspontja szerint mik voltak (lettek volna) azok a kérdések, amiket a bíróságnak – szerinte helyes jogértelmezés mellett – a keresete kapcsán részletesen és érdemben is vizsgálnia kellett volna; illetve, hogy ezekre elméletileg milyen válaszok születhettek volna ilyen vizsgálat(ok) lefolytatása esetén. A támadott bírói döntés ezeket a vizsgálatokat nem folytatta le, ennek pedig álláspontja szerint megfelelő indokát sem adta; ezért szerinte egyaránt sérült a tisztességes bírósági eljáráshoz és a személyes adatok védelméhez való joga is.

[19] Az indítványozó fenti érvelésével kapcsolatban az Alkotmánybíróság a rendelkezésre álló iratok alapján azt állapította meg, hogy az eljáró bíróság valójában azzal kapcsolatban jutott az indítványozóétól eltérő (szak)jogi álláspontra, hogy a per tárgyát képező végrehajtást elrendelő végzés jogszerűségének megítélése kapcsán van-e [a döntés tartalmát is befolyásolni képes] jelentősége az indítványozó által a hatóság felé korábban kifogásolt személyes adata (állampolgárság) pontosságának. Indokolásában részletesen rögzítette a perben érintett releváns szabályokat; így külön

is kitért az Ákr. 132. §-ának, valamint 133. § (1)–(2) bekezdéseinek, valamint a GDPR rendelet 5. cikkének és a 18. cikkének tartalmára is. A döntés indokolása tartalmazza tehát az Ákr. rendelkezéseit, amelyek értelmében: ha a kötelezett a hatóság végleges döntésében foglalt kötelezésnek nem tett eleget, az végrehajtható [Ákr. 132. §]; a végrehajtást pedig törvény vagy kormányrendelet eltérő rendelkezése hiányában a döntést hozó hatóság rendeli el (hivatalból vagy kérelemre, öt napon belül) és a döntést közli a végrehajtást foganatosító szervvel is.

[20] A bíróság mindezek alapján úgy foglalt állást, hogy a keresettel támadott végrehajtást elrendelő végzés a törvény rendelkezéseinek megfelelt, a GDPR rendelet indítványozó által hivatkozott 18. cikke (a kifogással érintett adata kezelésének korlátozásához való joga) pedig a „[…] jelen eljárásban nem alkalmazható, mivel sem a közigazgatási bírság, sem az annak végrehajtását elrendelő végzés nem tartalmazza a felperes állampolgárságra vonatkozó adatát, melynek pontatlanságát kifogásolta a felperes.”. Erre tekintettel foglalt úgy állást, hogy az alperes, mint adatkezelő nem sértette meg a GDPR 5. cikkében a személyes adatok kezelésére vonatkozó elveket sem, így a végzés meghozatala nem valósított meg jogsértést {lásd: Törvényszék, Indokolás [15]–[18]} és utasította el az indítványozó keresetét.

[21] Az indítványozó a beadványában a bíróság ezen álláspontját vitatja. Kifogásának alapja az, hogy szerinte a bíróságnak a fentieken túlmenően további, általa a panaszában megjelölt kérdéseket is vizsgálnia kellett volna a megalapozott döntés meghozatalához. [Ugyanakkor megjegyzendő az is, hogy az indítványozó maga sem állítja, hogy amennyiben azoknak a bíróság is ilyen jelentőséget tulajdonított volna és az általa hiányolt vizsgálato(ka)t is lefolytatja, azok alapján bizonyosan a sérelmezett döntésben írtakkal ellentétes döntésre kellett volna jutnia; pusztán azok hiányát kifogásolja].

[22] Az Alkotmánybíróság megítélése szerint azonban az indítványozó által megfogalmazott kérdések vizsgálatának a konkrét ügy eldöntéséhez való szükségességének megítélése nem alkotmányossági, hanem olyan szakjogi-törvényességi kérdés, amely az általános hatáskörű bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységének részét képezi. Az eljáró bíróság a jelen ügy eldöntéséhez általa szükségesnek ítélt mélységű vizsgálatának eredményéről a döntése indokolásában számot adott. Önmagában az, hogy az indokolt bírói döntéssel a peres fél nem ért egyet; az számára kedvezőtlen tartalmú, nem alapozza meg egy bírói döntés alaptörvény-ellenességének megállapítását.

[23] Az indokolt bírói döntéshez való jog kapcsán az Alkotmánybíróság utal azon következetes gyakorlatára, amelynek értelmében „az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. A bíróságok indokolási kötelezettségéből azonban

nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {lásd.: 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}, az indokolásnak pedig nem minden egyes részletre, hanem az ügy eldöntése szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie {lásd.: 3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31]}.

[24] Mindezekkel kapcsolatban az Alkotmánybíróság a jelen ügy kapcsán is emlékeztet azon következetes gyakorlatára, amelynek értelmében a jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki; ami azonban nem teszi lehetővé, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jogra való hivatkozás sem teremt alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet felett álló „szuperbíróság" szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el {lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}. A „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének" {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}.

[25] Mivel az indítványozó az Alaptörvény VI. cikk (3) bekezdésével és XXVIII. cikk (1) bekezdésével – valamint utóbbival összefüggésben a XXVIII. cikk (7) bekezdésével – kapcsolatos sérelmét kizárólag egyes (szak)jogi érvei vizsgálata szükségességének a bíróságokétól eltérő álláspontjából vezette le, a fent írtaknak megfelelően az Alkotmánybíróság az indítványozó alkotmányjogi panasza tekintetében érdemi vizsgálatot nem folytathatott.

[26] 4. Összefoglalva: az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a jelen ügyben az alkotmányjogi panasz nem vet fel a támadott bírói döntésekkel kapcsolatban az indítványozó által hivatkozott alapvető jogok sérelmének megállapítását esetlegesen megalapozó kételyt, így az indítvány tekintetében nem folytathatott le érdemi vizsgálatot.

[27] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése szerint eljárva, az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 29. §-ában írt feltétel hiányában, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. november 2.

Dr. Márki Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kovács András György s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szomora Zsolt Tamás s. k.,
alkotmánybíró